Lieta Nr. 01800001006

Latgales rajona tiesa

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Daugavpilī 2025. gada 1. septembrī

Tiesnesis Kaspars Rinčs

izskatīja rakstveida procesā /Persona A/ sūdzību par Pārtikas un veterinārā dienesta ģenerāldirektora /Persona B/ /Datu lēmumu lietā Nr. 01800001006225.1.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Pārtikas un veterinārā dienesta Dienvidlatgales pārvaldes vadītāja vietnieka/Datums F/ lēmumu /Persona A/ s ar naudas sodu 100 naudas soda vienību apmērā, kas atbilst 500*euro*, par to, ka /Persona A/13.01.-14.01.2025. izvedis uz Igaunijas Republiku dzīvnieku – pumu, mikroshēmas Nr. 990000012178857 (turpmāk tekstā – puma) bez kompetentās iest izsniegta veterinārā (veselības) sertifikāta. Konstatēts, ka /Persona A/ nav ievērojis Dzīvnieku aizsardzības likuma 35. pant savvaļas dzīvnieku ieved valstī un izved no valsts saskaņā ar attiecīgu normatīvo aktu prasībām, kā arī pārkāpis Veterinārmedicīnas likuma 59. panta 3. un 4. punktu.

[2] Ar Pārtikas un veterinārā dienesta (turpmāk tekstā arī PVD) ģenerāldirektora (turpmāk tekstā arī augstāka amatpersona) /Datums C/ lēmumu Nr. 01800001006225.1tika grozīts lēmumā Nr. 01800001006225-3 par soda piemērošan piemērotais soda apmērs, nosakot naudas sodu 300 *euro*.

[3] /Datums I/ Latgales rajona tiesā elektroniskā veidā administratīvā pārkāpuma lietas Nr. 01800001006225.1ie saņemta sūdzības iesniedzēja /Persona A/ (turpmāk tekstā arīsūdzības iesniedzējs)sūdzība par PVD ģenerāldirektora /Datu lēmumu Nr. 01800001006225-4.

Sūdzības iesniedzējs sūdzībā norādīja, ka saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma (turpmāk – AAL) 19. administratīvo sodu var uzlikt tikai personai, kuras vaina ir pierādīta. Lēmuma materiālos nav pierādīts, ka /Persona A veicis vai sekmējis dzīvniekā pārvadāšanu pāri robežai.

Pārkāpuma brīdī dzīvnieks jau piederēja jaunajam īpašniekam. Saskaņā ar administratīvās tiesības normām atbildī pārkāpumu gulstas uz faktisko pārvadātāju, nevis uz iepriekšējo īpašnieku, kā arī dzīvnieka pārdošana valsts teritorij

tiesību normu pārkāpums, ja pārdevējs nav sekmējis tā nelikumīgu transportēšanu.

Lēmums nepareizi pielīdzina dzīvnieka pārdošanu valsts iekšienē tā nelikumīgai pārvietošanai pāri ro Veterinārmedicīnas likumā nav normas, kas noteiktu pārdevēja atbildību par pircēja turpmākajām darbībām. Piemērotais pārkāpj AAL 19. pantā noteikto nevainīguma prezumpciju.

/Persona A/ lūdz atcelt lēmumu Nr. 01800001006225-3 un anulēt uzlikto sodu.

Motīvu daļa

[4] Tiesa, iepazinusies ar sūdzībā un lietas dalībnieku paskaidrojumos izklāstītajiem apstākļiem, pārbaudīju novērtējusi administratīvās lietas materiālus, uzskata, ka augstākas amatpersonas lēmums jāatstāj negrozīts.

[5] Saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma 132. pantu amatpersona, izskatot administratīvā pārkāpuma noskaidro: vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums; vai to ir izdarījusi pie atbildības saucamā persona; vai šo personu var pie administratīvās atbildības; vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi; vai ir citi apstākļi, kam ir n administratīvā pārkāpuma lietas pareizā izlemšanā.

[5.1] Tiesa konstatē, ka ar PVD Dienvidlatgales pārvaldes vadītāja vietnieka/Datums F/ lēmumu Nr.018000010062 /Persona A/ sodīts ar naudas sodu 100 naudas soda vienību apmērā, kas atbilst 500*euro*, par to, ka /Datums H/ izvedis uz Igaunijas Republiku pumu, bez kompetentās iestādes izsniegta veterinārā (veselības) sertifikāta, līdz ar to nav ievērojis Dzīvnieku aizsardzības likuma 35. pantu – savvaļas dzīvnieku ieved valstī un izved no valsts saskaņā ar attiecīgu normatīv prasībām, kā arī pārkāpis Veterinārmedicīnas likuma 59. panta 3. un 4. punktu.

[5.2] Augstākā amatpersona, izskatījusi /Persona A/ iesniegto sūdzību par PVD Dienvidlatgales pārvaldes vadītāja vietnieka/Datums F/ lēmumu, konstatēja, ka /Persona A/ piemērots naudas sodspar Dzīvnieku aizsardzības likuma 35. panta prasību neievērošanu. Augstākā amatpersona, izvērtējot administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 01800001006225.1 esošos pierādījumus, sūdzības iesniedzēja paskaidrojumus, secināja, ka ir pierādīts fakts, ka sūdzības iesniedzējs izvedis uz Igauni Republiku pumu, bez kompetentās iestādes izsniegta veterinārā (veselības) sertifikāta. Augstākā amatpersona atzina, ka PV Dienvidlatgales pārvaldes vadītāja vietnieka /Datums F/ lēmumā pamatoti konstatētsVeterinārmedicīnas likuma 80. pantu pārkāpums.

Izvērtējot /Persona A/ piemēroto soda apmēru, augstākā amatpersona atzina, ka noteiktais naudas sods 100 vienību apmērā jeb 500*euro* par pārkāpumu ir samazināms uz 60 naudas vienībām jeb 300 *euro*.

[6] AAL 5. panta pirmā daļa nosaka, ka administratīvais pārkāpums ir personas prettiesiska, vainojama rīcība (darbī vai bezdarbība), par kuru likumā vai pašvaldību saistošajos noteikumos paredzēta administratīvā atbildība, bet šā likuma 87.pants paredz, ka administratīvā pārkāpuma procesa ietvaros pierādāmie apstākļi ir administratīvā pārkāpuma esība vai neesība, kā arī citi apstākļi, kam ir nozīme administratīvā pārkāpuma lietas pareizā izlemšanā. Pierādīšanas priekšmetā ietilpstošie apstākļi ir uzskatāmi par pierādītiem, ja pierādīšanas gaitā izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par to esību vai neesību. Savukārt, saskaņā ar šā likuma 90.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir ziņas par faktien kurus administratīvā pārkāpuma procesā iesaistītās personas atbilstoši kompetencei izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esību vai neesību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme administratīvā pārkāpuma lietas pareizā izlemš bet šā panta trešā un ceturtā daļa nosaka, ka bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu ir uzskatāmas tās zi par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī fiksējusi amatpersona, ja vien administratīvā pārkāpuma procesā netiek pierādīts pretējais. Administratīvā pārkāpuma procesā iegūtos pierādījumus nostiprina procesuālo darbību protokolos, atzinumos un citos dokumentos.

[6.1] No iesniegtās sūdzības satura tiesa secina, ka lietā nav strīda par to, ka puma tika izvesta uz Igaunijas Repu bez kompetentās iestādes izsniegta veterinārā (veselības) sertifikāta. Minēto faktu, tāpat kā faktu, ka puma piederēja sū iesniedzējam, apstiprina sūdzības iesniedzēja sniegtā informācija /Datums G/ pārbaudē (pārbaudes protokols Nr. I44-25-0

un sūdzības iesniedzēja /Datums F/ paskaidrojumā, kā arī sūdzības iesniedzēja sūdzībā norādītais par to, ka puma tika n jaunajam īpašniekam kopā ar dokumentiem, atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajām prasībām.

[6.2] Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka viņš atsavināja dzīvnieku Latvijas Republikas teritorijā, līdz ar to viņ atbildīgs par to, kā ar to turpmāk rīkosies pircējs, tai skaitā par atbilstošu dokumentu noformēšanu dzīvnieka izvešan Latvijas Republikas.

[6.3] Tiesa nepiekrīt sūdzības iesniedzēja argumentiem šādu apsvērumu dēļ.

[6.3.1] Sūdzības iesniedzējs atsavināja pumu personai, kura dzīvo citā Eiropas Savienības dalībvalstī un bija pared dzīvnieku izvest no Latvijas Republikas. Izvešanas nodoms bija zināms jau atsavināšanas brīdī, tādējādi sūdzības iesnied bija jāapzinās pienākums nodrošināt attiecīgo dokumentāciju, kas nepieciešama dzīvnieka izvešanai. Šis pienākums ir par ar turpmāk norādītajiem normatīvajiem aktiem.

Saskaņā ar Dzīvnieku aizsardzības likuma 1. panta otrajā punktā ietverto definīciju, dzīvnieka īpašnieks ir fizisk juridiska persona, kurai dzīvnieks pieder.

Pamatojoties uz minēto regulējumu, sūdzības iesniedzējs uzskatāms par pumas īpašnieku atsavināšanas brīdī, jo pe kurai dzīvnieks tika atsavināts, nevar tikt uzskatīta par īpašnieku, kamēr dzīvnieks nav attiecīgi reģistrēts saska piemērojamiem normatīvajiem aktiem. Ņemot vērā, ka dzīvnieka ieguvējs dzīvo Igaunijas Republikā un bija pare dzīvnieku izvest no Latvijas, viņš objektīvi nevarēja veikt dzīvnieka reģistrāciju pirms izvešanas, jo reģistrācija ir iesp tikai pēc dzīvnieka nonākšanas galamērķa valstī.

[6.3.2] Savukārt, saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/429 (Dzīvnieku veselības tiesību 117. panta b) punktu, operatoram ir pienākums nodrošināt, ka turētie sauszemes dzīvnieki, kas nepieder liellopu, aitu, kazu vai zirgu sugām, atbilst noteiktām prasībām, ja tas paredzēts saskaņā ar 118. un 120. pantu pieņemtajos noteikumos. Šīs pr ietver pienākumu nodrošināt dzīvniekam līdzi pareizi aizpildītus un atjauninātus identifikācijas dokumentus, pārvieto dokumentus vai citus dokumentus, kas ļauj veikt dzīvnieka identifikāciju un izsekošanu atbilstoši konkrētajai sugai.

Veterinārmedicīnas likuma 59. panta 3. un 4. punkts nosaka, ka pārvadājot dzīvniekus, ievērot normatīvajos noteikto kārtību; uzrādīt un nodot nākamajam dzīvnieku īpašniekam dokumentus par dzīvnieku identifikāciju, reģistrāciju.

Tādējādi sūdzības iesniedzējam bija pienākums uzrādīt un nodot nākamajam dzīvnieku īpašniekam dokumentu dzīvnieku identifikāciju, reģistrāciju un nodrošināt attiecīgo dokumentāciju, tostarp veterināro (veselības) sertifikātu, dzīv izvešanai uz citu valsti.

Līdz ar to, neskatoties uz to, ka dzīvnieks tika atsavināts Latvijas Republikas teritorijā, sūdzības iesniedzējam zināms, ka paredzēta tā izvešana, tādēļ viņam bija pienākums nodrošināt pumas identifikācijas un pārvietošanas dokument izvešana atbilstu gan nacionālajām, gan Eiropas Savienības prasībām.

[6.4] Prasības dzīvnieku izvešanai ir noteiktas šādā veidā:

Saskaņā ar Dzīvnieku aizsardzības likuma 35. pantu, savvaļas dzīvnieku ieved valstī un izved no valsts saskaņā ar attiecīgu normatīvo aktu prasībām.

Minētās prasības ir noteiktas 2019. gada 17. decembra Komisijas deleģētajā regulā (ES) 2020/688, ar kuru attiec dzīvnieku veselības prasībām, kas reglamentē sauszemes dzīvnieku un inkubējamu olu pārvietošanu Savienībā, tiek papil Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/429. Regula nosaka kārtību savvaļas sauszemes dzīvnieku pārviet Eiropas Savienībā.

Saskaņā ar Regulas 71. panta pirmo punktu, operatori nebrīvē turētus putnus, medus bites, kamenes (izņemot kai no apstiprinātiem vidiski izolētiem audzēšanas objektiem), primātus, suņus, kaķus, mājas seskus vai citus gaļēdājus u dalībvalsti drīkst pārvietot tikai tad, ja tiem ir līdzi izcelsmes dalībvalsts kompetentās iestādes izdots veterinārais sertifikāts

Savukārt Regulas 124. panta otrās daļas b) apakšpunktā noteikts, ka operatori drīkst pārvietot no saviem objektie pieņemt tikai tādus turētus sauszemes dzīvniekus, kuri atbilst identificēšanas un reģistrēšanas prasībām, kas noteiktas 117.

un attiecīgajos noteikumos, kas pieņemti saskaņā ar 118. un 120. pantu.

Līdz ar to, ievērojot minētās regulas nosacījumus, pumu pārvietot pāri valsts robežai bija iespējams tikai ar vete sertifikātu.

Veterinārā sertifikāta izsniegšanas kārtība ir noteikta 2024. gada 11. jūnija Ministru kabineta noteikumos Nr “Dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu veterināro (veselības) sertifikātu izsniegšanas kārtība”, kas izdoti saska Veterinārmedicīnas likuma 25. panta septīto punktu.

Tiesa uzskata par nepamatotu sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka augstākā amatpersona, pieņemot lēmumu, pārk nevainīguma prezumpciju, jo lēmums tika pieņemts, balstoties uz objektīviem un pietiekamiem pierādījumiem, nevis pieņēmumiem vai nepārbaudītiem faktiem.

[6.6] Tādējādi tiesa nekonstatē apstākļus, kas būtu par pamatu atcelt Pārtikas un veterinārā dienesta ģenerāldirektor /Datums C/ lēmumu Nr. 01800001006225.1lēmumu un anulēt sodu, kā to lūdz sūdzības iesniedzējs

[7] Veterinārmedicīnas likums 80. pants nosaka, ka par dzīvnieku ievešanu, izvešanu vai tranzītu bez veterinārā (veselības) sertifikāta vai cita normatīvajos aktos noteiktā dokumenta piemēro naudas sodu fiziskajai personai līdz simt četrdesmit naudas soda vienībām, bet juridiskajai personai — no trim līdz divsimt astoņdesmit naudas soda vienībām.

AAL 13. pants nosaka, ka administratīvais sods ir ietekmēšanas līdzeklis, kas tiek piemērots administratīvo pārkā izdarījušajai personai, lai aizsargātu sabiedrisko kārtību, atjaunotu taisnīgumu, sodītu par izdarīto pārkāpumu, kā arī at administratīvo pārkāpumu izdarījušo personu un citas personas no turpmākas administratīvo pārkāpumu izdarīšanas.

Ņemot vērā lietā konstatētos faktus, tiesa atzīst par pierādītu, ka /Persona A/ pārkāpa Veterinārmedicīnas likum pantu, par ko pamatoti tika saukts pie administratīvās atbildības. Tiesa nekonstatē sūdzības iesniedzējam atbildību mīksti un atbildību pastiprinošus apstākļus. Tiesa secina, ka nosakot sodu, iestāde ņēma vērā izdarītā administratīvā pārkā raksturu, pārkāpēja personību un citus apstākļus. Tiesa secina, ka noteiktais naudas sods ir samērīgs, līdz ar to nav p samazināt Pārtikas un veterinārā dienesta ģenerāldirektora /Datums C/ lēmumā Nr. 01800001006225.1noteikto sodu.

[12] AAL 227.panta pirmā daļa nosaka, ka tiesa, izskatījusi administratīvā pārkāpuma lietu, var pieņemt vienu no š spriedumiem: atstāt lēmumu negrozītu, bet sūdzību noraidīt; atcelt lēmumu pilnībā vai kādā tā daļā un izbeigt administ pārkāpuma lietu pilnībā vai atceltajā daļā; atcelt lēmumu pilnībā vai kādā tā daļā, konstatēt personas atbildību administ pārkāpuma izdarīšanā un uzlikt sodu; grozīt soda mēru ietvaros, kuri paredzēti tiesību normā, kas nosaka atbildību par kons administratīvo pārkāpumu.

Tiesa, izvērtējot spriedumā konstatētos apstākļus un faktus, atzīst, ka atstājams negrozīts Pārtikas un veterinārā di ģenerāldirektora /Datums C/ lēmums lietā Nr. 01800001006225-4, bet /Persona A/ sūdzība noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvās atbildības likuma 225.-228., 243. pantiem, tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Pārtikas un veterinārā dienesta ģenerāldirektora /Datums C/ lēmumu lietā Nr. 0180000100622 kuru /Persona A/ noteiktsnaudas sods 60 (sešdesmit) vienības jeb 300 (trīs simti) *euro*.

/Persona A/ sūdzību noraidīt.

Sprieduma pieejamības tiesas kancelejā datums – 2025. gada 1. septembris.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Latgales apgabaltiesā 10 darba dienu laikā no sprieduma paziņošanas d
– 2025. gada 1. septembra, iesniedzot apelācijas sūdzību Latgales rajona tiesā.

Tiesnesis K. Rinčs

Dokuments parakstīts elektroniski ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu.